

JENNIFER L.
ARMENTROUT

DE

Bodyguard

Hij kan haar voor alles
en iedereen behoeden,
behalve voor zichzelf

GAMBLE BROTHERS-SERIE - DEEL 3

Jennifer L. Armentrout

De bodyguard

Gamble Brothers-serie – deel 3

Vertaling Tasio Ferrand

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Opgedragen aan iedereen die het superheerlijk zou lijken om in de armen van een Gamble-broer te liggen.

Hoofdstuk 1

Verspreid over de gepolijste salontafel lagen twintig geopende enveloppen. De flauwe geur van citroen hing in de lucht, een geur die Alana Gore aan het huis van haar grootmoeder deed denken. Oma Gore had een obsessie gehad met Pine-Sol, alsof het schoonmaakmiddel de bejaardenversie van crack-cocaine was. Alles, inclusief de hardhouten vloeren, was doordrenkt geweest met het spul. Toen ze klein was had Alana 's middags na schooltijd vaak de gang beneden als een soort glijbaan gebruikt.

Bij oma was alles altijd keurig netjes, bijna op het absurde af, en dat verklaarde waarom Alana het als volwassene niet kon uitstaan wanneer dingen niet op hun plaats stonden of er wanorde heerste. Alles moest geordend zijn en volgens plan verlopen.

En wat er op haar salontafel lag, maakte zeker geen deel uit van een plan, van geen enkel plan.

Ze ademde diep in en langzaam weer uit. 'Wat een schijtsooi.'

Oma draaide zich om in haar graf.

Een dame hoorde geen schuttingtaal te gebruiken, en hoewel Alana ernaar streefde een verstandig, verantwoordelijk imago in stand te houden, vloekte ze als een doorgewinterde gangster tijdens een slecht gelopen drugsdeal. Een gewoonte die ze op de high school had ontwikkeld en nooit meer had kunnen afleren.

Ze boog voorover en pakte de recentste brief, die vandaag was bezorgd en die ze al vanaf februari vreesde te gaan ontvangen.

Na het herstellen van de slechte reputatie van Chad Gamble, sterspeler van honkbalclub The Nationals – iets wat ze spectaculair

goed had gedaan, zoals altijd – had ze besloten in Washington, D.C. te blijven. Er was iets aan de hoofdstad van het land wat haar aantrok, en ze was nooit echt geworteld geraakt in L.A., niet zodanig dat ze er heimwee naar had wanneer ze voor haar werk op reis was. Het enige wat ze daar had was een klein koopappartement, en daarnaast waren er andere redenen geweest waarom ze de stad achter zich had willen laten.

De brieven die keurig naast elkaar op haar tafel lagen, bijvoorbeeld.

Ergens had ze gedacht dat dit met haar verhuizing naar D.C. zou stoppen, want wie zou er nu zoveel moeite doen om haar helemaal aan de andere kant van het land, in een andere tijdzone op te sporen? Een totale psychopaat, dat was wie.

En, nou ja, dat was problematisch.

Ze streek haar haar glad en stootte weer een vloek uit. Een stevige vloek. Haar handen trilden níét. Ze was in orde. Het waren maar wat stomme brieven van iemand die duidelijk gestoord was. Brieven konden je geen kwaad doen.

Maar deze brieven...

Met samengetrokken en op elkaar geperste lippen waar ze ongetwijfeld vroegtijdig rimpels van zou krijgen, bekeek ze het recentste exemplaar. Er ging een rilling door haar heen toen ze de brief voor de tiende keer las.

‘Mijn god,’ fluisterde ze hoofdschuddend.

Deze brief verschilde niet veel van de negentien die ze ervoor had ontvangen. Ze waren allemaal irritant en lichtelijk verontrustend geweest, hoewel niet totaal onverwacht, aangezien ze de afgelopen paar jaar meer vijanden dan vrienden had gemaakt. Maar deze joeg haar de stuipen op het lijf, bezorgde haar een kwetsbaar gevoel en maakte haar paranoïde, alsof iemand haar stalkte.

‘En dat is duidelijk ook het geval, sukkel,’ mompelde ze tegen zichzelf terwijl ze het trillen van haar hand probeerde te stoppen.

De envelop waar die brief in zat was wit en afgestempeld in Arlington in de staat Virginia. De vorige waren in San Fernando Valley in Californië gepost.

De brief zelf was gewoon, goedkoop printerpapier. Dun en zonder versieringen. Verdiende ze dan niet minstens handgeschept papier en een of ander elegant bloemetjeskader? Ze grinnikte, maar dat was van korte duur. De woorden op het papier waren niet grappig.

Krengen als jij verdienen het niet om te leven want alles wat jij doet is de levens van anderen vernietigen.

Wat een charmante openingszin, dacht ze. Verder raaskalde de schrijver, net als in de andere brieven, dat ze 's nachts geen oog dicht zou moeten doen en dat hij – ze ging ervan uit dat het een hij was – haar in de gaten zou houden. Het grote verschil deze keer, naast het feit dat hij haar tot in D.C. had gevonden, was het einde.

Ik zie je vanavond.

De adem stakte haar in de keel, en ze kreeg een beklemmend gevoel op haar borst.

Het maakte niet uit hoe vaak ze die slotzin las. Elke keer dat haar ogen over de laatste vier woorden gingen, kreeg ze het koud en wilde ze het uitschreeuwen. En ze schreeuwde nooit.

Na de brief met ijskoude, gevoelloze vingers netjes naast de anderen gelegd te hebben, stond ze op van de bank. Op wankelende benen liep ze door de woonkamer naar het raam dat uitkeek op de drukke straat beneden. Het verkeer stond vast vanwege het spitsuur, en de trottoirs waren overvol. In de verte deinden de takken van een paar laatbloeiende kersenbloesems.

Haar blik verplaatste zich van de vage roze bloesems naar de

mensen die zich over de stoep haastten en tussen taxi's en andere auto's door de straat overstaken.

Zou het kunnen dat hij nu, op dit moment, daar beneden naar haar stond te kijken?

Nee.

Ze dwong zichzelf om bij het raam te blijven staan, om niet toe te geven aan de angst, en ze kneep haar ogen dicht. Dit soort gedachten kon ze niet toestaan. Anders zou ze nog als haar moeder eindigen. Ze liet zich dit niet aandoen door deze... deze klootzak. Alleen zij had controle over haar leven en haar keuzes.

'Focus,' zei ze terwijl ze over haar slapen wreef.

Ze draaide zich weg van het raam en opende haar ogen. De kamer was minimalistisch ingericht, in zwart- en grijs tinten. Als kind had ze alles in regenboogkleuren gewild. Dat was voordat ze iets had ontwikkeld wat men 'goede smaak' noemde.

Of voordat ze een stijve hark werd.

Was dat niet wat Chad haar eens had genoemd toen ze met hem werkte? Hij was niet de eerste die dat had gezegd. Of de laatste.

Haar hakken tikten op de houten vloer toen ze terugliep naar de salontafel. Fronsend achter haar brillenglazen, zette ze haar handen op haar heupen. Ze moest hier iets aan doen, deze situatie in de hand zien te krijgen. Een andere optie was er niet. Maar om dat te doen zou ze de bedreigingen serieus moeten nemen. De brieven negeren, zoals ze al een jaar deed, was als het negeren van een pijn die maar niet wegging. Daar kon niets goeds van komen.

Ze moest uitzoeken wie die brieven had gestuurd, en dat zou niet makkelijk zijn. Oma had vaak gezegd dat haar stalen ballen – *charmant* – haar geen vrienden of echtgenoot zouden opleveren.

Blijkbaar had het haar echter wel een stalker opgeleverd.

Dat was in ieder geval iets.

Alana had een aardig lange lijst van mensen die een reden hadden om boos op haar te zijn. Maar een jaarlang dreigbrieven sturen?

En in de recentste brief zelfs dreigen dat hij haar vanavond zou zien? Die twee dingen zouden het grote aantal verdachten flink moeten verkleinen, ook al had ze met haar bikkelharde tactieken nogal wat mensen tegen de haren in gestreken. Hoewel haar speurdersvaardigheden uitstekend waren, was dat niet wat ze vanavond nodig had.

Ze had bescherming nodig.

En ze wist bij wie ze moest zijn daarvoor.

Hopelijk zou hij deze keer meer aanhebben dan alleen maar een boxershort. Hoewel ze niet zou klagen over het uitzicht dat haar was voorgeschied toen ze Chad bijna drie maanden geleden bij zijn broer thuis was gaan opzoeken.

In de loop van een carrière waarin ze met veel beroemde sporters en acteurs had gewerkt, had ze veel knappe mannen gezien, mannen voor wie zelfs de meest evenwichtige vrouw haar slipje zou laten zakken. Maar deze man, de oudste Gamble-broer, was officieel de lekkerste man die ze ooit had mogen aanschouwen. Ze wist niet of het door het wilde, schouderlange haar kwam, of door die verbijsterend blauwe ogen. Of misschien waren het die ongelofelijk brede schouders waar elke vrouw zich tener bij zou voelen, of die keiharde borstkas en die buikspieren...

‘Waar ben ik mee bezig?’ Ze sloeg haar handpalm op haar voorhoofd en duwde die gedachten weg.

Hem om hulp gaan vragen had niets te maken met zijn boxershort of zijn harde, blote buikspieren, hoe aaibaar die buikspieren ook oogden. En het laatste wat ze nu moest doen, was die man in haar hoofd aanranden. Het was hoogst onwaarschijnlijk dat hij blij zou zijn haar te zien, maar hij was haar min of meer zijn diensten verschuldigd. Ze had een uitstekende koppelaarster gespeeld tussen zijn broer en Bridget Rodgers.

Voor die bruiloft verwachtte ze nog steeds een uitnodiging.

Alana veegde de brieven bij elkaar, schoof ze in de map met

het etiket KLOOTZAK en stopte de map in haar leren werktas. Ze verliet haar appartement om op zoek te gaan naar een heel ander soort klootzak.

Voor de tweede keer binnen een uur trilde de telefoon van Chandler Gamble in de zak van zijn spijkerbroek. Hij zou het moeten blijven negeren. Wat er vlak voor hem gebeurde, hoorde zijn onverdeelde aandacht te hebben. En op elk ander moment zou dat ook het geval zijn geweest.

Geknield tussen zijn wijd gespreide benen zat Paula in een positie waarin ze zich in haar dagelijkse hoedanigheid als officier van justitie normaal gesproken waarschijnlijk niet bevond. Ze streek met haar handen op en neer over zijn dijen en bracht haar vingertoppen met de roodgelakte nagels steeds dichterbij zijn kruis. Haar bewegingen waren bedreven. Ze wist waar hij van hield.

Haar rode korset was zo strak aangesnoerd dat haar karamelkleurige borsten haast tegen haar kin aan zaten. Sommige mannen hadden een bijzondere voorliefde voor borsten, andere voor konten. Chandler had een bijzondere voorliefde voor het vrouwelijk lichaam in het algemeen. Alle onderdelen. Maar wanneer hij met Paula was, werd hij een fan van borsten. Die van haar kwamen rechtstreeks uit een natte droom.

Maar vanavond, of zelfs de afgelopen paar maanden, dacht hij meer met zijn hersenen dan met welk ander lichaamsdeel dan ook, en dat was best jammer.

Paula liet een hand over de binnenkant van zijn dij omhooggliden. 'Ik heb je gemist.'

Lachend zakte hij verder onderuit in de grote, zachte fauteuil, en hij spreidde zijn benen nog meer. 'Welnee.'

Ze tuitte haar mooie lippen. 'Je bent al vanaf februari niet meer bij me geweest. Bij niemand, heb ik gehoord.'

Hij trok een van zijn wenkbrauwen op. Het idee dat mensen

bijhielden waar hij was en wat hij deed, beviel hem niet.

‘Je bent niet eens in de club geweest,’ voegde ze eraan toe.

‘Nou en?’

‘Dat is niets voor jou.’ Ze legde haar hand tussen zijn benen op de stoel, en zijn ogen gingen naar haar imposante boezem. Om de een of andere reden stelde hij zich een ander paar, veel kleinere borsten in het met strikjes versierde kant voor.

En daar waren wel zo ontiegelijk veel dingen mis mee.

Geïrriteerd haalde hij een hand over zijn kaak. De lichte stoppels prikten in zijn huid. Wat was er in vredesnaam met hem aan de hand? Hij was nu al bijna een uur in Leather and Lace en zou normaal gesproken allang een vrouw bij de heupen hebben gepakt en in en uit haar aan het glijden zijn geweest.

‘Wil je praten?’ vroeg ze terwijl ze wat naar achteren ging en haar handen bedeesd ineen sloeg.

‘Nee, schat,’ antwoordde hij met een droog lachje. ‘Maar bedankt.’

Ze trok een van haar delicate, satijnzachte schouders op. ‘Weet je het zeker? Je bent van nature een beetje nors en stil, maar lieverd, een maandlang uit beeld verdwijnen? Ik maakte me zorgen.’

Chandler onderdrukte nog een lach. Dat leek hem onwaarschijnlijk. Paula was goed, of zelfs geweldig. En hun seksuele... voorkeuren kwamen overeen, maar wanneer hij er niet was, was er altijd iemand anders. Net als hij genoot ze van seks, veel seks, alleen had hij het de laatste tijd bij zijn eigen hand gehouden.

‘Ik wil niet praten,’ zei hij.

Haar dikke wimpers gingen omlaag, en ze speelde met het strikje tussen haar borsten. ‘Niet praten? Dat kan ik wel.’ Met een soepele beweging stond Paula op. De uitzonderlijk lange vrouw, bijna één meter negentig op haar torenhoge, sexy hakken, draaide zich gracieus om, bood hem een riant uitzicht op haar billen, waartussen een lapje kant zat dat eerder onthullend dan bedekkend was, en heupwiegde naar de divan tegenover hem.

Het was een leuk plaatje, een prachtig plaatje. Paula's huid was als romige koffie, en hij wist uit ervaring dat een uur met die vrouw je een jaar van je leven kon doen vergeten, maar...

Op een ander moment zou hij een keiharde erectie hebben gehad en al uit de startblokken zijn gesprongen, meerdere keren zelfs, maar de lust die door zijn aderen stroomde, was niet om over naar huis te schrijven. Hij voelde simpelweg niet wat mevrouw tje Paula voelde.

Op haar onderlip bijtend, wierp ze hem over haar schouder een blik toe.

Nog steeds niets.

Ze zette een van haar welgevormde knieën op de divan en boog zich voorover, leunde met haar handen tegen de halve rugleuning van de divan aan en bracht haar andere been omhoog.

Leuk. Heel leuk.

En toch gebeurde er niet echt iets in zijn spijkerbroek

Verder vooroverbuigend, stak ze haar kont in de lucht. 'Ik denk dat ik heel stout ben geweest, Chandler.'

Hij trok een wenkbrauw op. 'O ja?'

Quasi-onschuldig gaf ze hem een knipoogje. 'Ik denk dat ik straf verdien.'

Goed, er roerde zich wat nauwelijks waarneembare lust in zijn onderbuik. Oké. Het was een feit: zijn pik was op vakantie in het Land van Celibaat. De ellendeling.

Hij legde zijn hoofd achterover en onderdrukte een gefrustreerde kreun. Wat deed hij hier verdomme eigenlijk? Het was alleen maar een alternatief geweest voor rondhangen met zijn broers, want wie daar zin in had, moest wel gestoord zijn. Chase en Chad praatten tegenwoordig alleen nog maar over hun vriendinnen. Niet dat hij ze hun geluk misgunde, maar ze waren net twee oude vrouwtjes. Vooral sinds Chad tot over zijn oren in de trouwplannen zat.

En als hij nog één keer moest aanhoren dat ivoorkleurig niet

hetzelfde was als wit, zou hij iemand neerschieten.

Als iemand hem een jaar geleden had gevraagd of hij dacht dat de playboy van hen drieën als eerste zou trouwen, zou hij die persoon recht in het gezicht hebben uitgelachen. Maar Chase was verliefd. En hun broer Chad, de professionele honkballer, ook. Ondanks de shit waar ze in hun jeugd mee te maken hadden gehad.

In tegenstelling tot de indruk die iedereen, inclusief zijn broers, van hem had, stond het idee van settelen Chandler helemaal niet tegen. Door zijn... 'gewoonten' en doordat hij nooit lang bij dezelfde vrouw bleef, dachten mensen die niet op de hoogte waren van de jeugd van de Gamble-broers dat hij van hun drieën de grootste bindingsangst had, terwijl hij in werkelijkheid slim genoeg was om te weten dat niet elke relatie zoals die van zijn ouders was. Meneer en mevrouw Daniels, de aanstaande schoonouders van Chase, bij wie ze als jonge jongens veel tijd hadden doorgebracht, waren levend bewijs van het feit dat mannen en vrouwen wel degelijk in harmonie konden samenleven. Hij was juist degene die het minst beschadigd was door de hufterigheid van zijn vader en de labiliteit van zijn moeder.

Alleen had hij gewoon nog niet de vrouw ontmoet met wie hij langer dan een paar uur wilde doorbrengen of die hij in alle aspecten van zijn leven wilde betrekken.

Ja, dat heb je wel, fluisterde een bloedirritant stemmetje in zijn achterhoofd.

Goed, dat ging hij dus uit zijn hoofd duwen.

Hij zou gewoon naar huis moeten gaan. Het gebrek aan interesse was een van de redenen waarom hij zich de laatste tijd niet in Leather and Lace had laten zien. En dit was de enige plek waar hij dit soort dingen zou doen. Hij nam nooit vrouwen mee naar huis. In feite was Chads ex-pr-manager de enige vrouw die ooit een poezelige voet over zijn drempel had gezet.

Zijn mobieltje begon weer te trillen.

Jezus christus.

Achteroverleunend in zijn stoel, haalde hij het toestel uit zijn broekzak. Hij werd nieuwsgierig toen hij het nummer van zijn kantoor zag. ‘Murray?’

‘Bedankt dat je zo vlot je telefoon opneemt,’ klonk een zware, rasperige stem.

Chandlers mondhoeken gingen wat omhoog. ‘Ik was bezig.’ Wat totale bullshit was, want hij had hier alleen maar zitten staren naar een halfnaakte vrouw, met de slapste pik van de stad in zijn broek. ‘Wat is er?’

‘Er was hier een dame die jou zocht.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op, terwijl Paula weer over haar schouder keek en haar volle rode lippen likte. ‘Heeft ze gezegd wat ze wilde?’

‘Ik ging ervan uit dat ze ons wilde inhuren. Of jou, eigenlijk,’ antwoordde hij terwijl hij zo te horen iets aan het typen was. ‘Ze vroeg expliciet naar jou.’

Vreemd. De meeste mensen die zijn diensten kwamen inhuren, vroegen niet naar hem. Hij was eigenaar van CCG Security, het persoonsbeveiligingsbedrijf dat hij zelf runde, en het kwam zelden voor dat hij persoonlijk een klus op zich nam in plaats van zijn team erop te zetten. Heel zelden. ‘Hoe heet ze?’

‘Dat heeft ze niet gezegd.’

‘Heb je er niet naar gevraagd?’ vroeg hij fronsend.

Murray snoof. ‘Natuurlijk wel, maar ze zei haar naam niet. En voordat je het vraagt, ze was al de deur uit en de straat op voordat ik met mijn manke poot van mijn stoel af wist te komen om achter haar aan te gaan en haar gegevens te vragen.’

Ongeveer drie weken geleden had Murray tijdens een beveiligingsklus in Chicago een kogel in zijn been gekregen, en nu had hij nog minstens drie weken kantoordienst. Dat soort ongelukjes kon gebeuren. Chandler had aan een incident een paar jaar geleden

een leuke set kogelwonden overgehouden, één in zijn arm en de ander in zijn dij.

Zachtjes spinnend als een kat, schudde Paula haar door kant omvatte kont naar hem.

Goed. Dat trok zijn aandacht wel. Zijn spijkerbroek zat een klein beetje strakker aan de voorkant. Maar dat gebeurde ook als hij een in perfecte staat verkerende Dodge Charger uit 1969 zag.

Shit.

Misschien moest hij naar de huisarts om te laten checken of hij een te laag testosterongehalte had of zo.

‘Hoe ziet ze eruit?’ vroeg hij terwijl hij naar voren schoof op de fauteuil en Paula een verontschuldigende blik toewierp.

Murray zuchtte. ‘Vals.’

‘Vals?’

‘Vals, als in: pas op voor je ballen. Het is een angstaanjagende dame.’

Er be kroop hem een vreemd gevoel. ‘Hoe ziet ze eruit, Murray? Beschrijf haar wat meer als je tijd hebt.’

‘Ze had donker haar, donkerbruin, en bijpassende ogen. Ze droeg een bril,’ vervolgde hij, en Chandler klemde zijn hand steviger om zijn platte smartphone. ‘Een zwart mantelpakje en zwarte hakken. Je zou kunnen zeggen dat ze er gewoontjes uitzag, maar tegelijkertijd ook als het soort vrouw dat –’

‘Heeft ze echt geen telefoonnummer achtergelaten of zo?’ onderbrak hij. De vreemde sensatie kroop nu over zijn schedel, zijn buikspieren spanden zich aan.

‘Nee. Ze was meteen weg toen ik zei dat je er niet was.’

Zijn mond ging open, maar er waren geen woorden. De persoon die hem voor de geest kwam, was Alana Gore. Het klonk alsof zij het was geweest, maar dat was niet logisch. Hij kon niet bedenken waarom ze hem zou zoeken. Ze wist toch waar zijn broer Chad, haar voormalige cliënt, woonde?

Zij kon het niet zijn geweest.

‘Bel me onmiddellijk als ze terugkomt,’ zei hij.

Murray lachte. ‘Ik heb je onmiddellijk gebeld. Probeer de volgende keer je telefoon op te nemen.’

Daar kon Chandler niet echt veel op zeggen. Hij hing op en schoof de telefoon terug in zijn broekzak. Zijn gedachten waren nog steeds bij het gesprek, bij de bizarre mogelijkheid –

‘Alles goed met je?’ vroeg Paula, en hij schrok op.

Verward met zijn ogen knipperend, knikte hij.

‘Kom dan bij me. Ik begin hier een beetje eenzaam te worden.’

Zonder erover na te denken, stond hij op en liep langzaam naar de divan. Toen hij zijn blik omlaag richtte en naar Paula keek, was zij niet wie hij zag. Het beeld dat zich in zijn hoofd vormde... nou ja, hij kon zichzelf wel voorhouden dat dat uit het niets kwam, maar dat was niet zo. Hij had het al een stuk of wat keren gezien vanaf het moment dat die irritante pr-manager bij hem voor de deur stond en naar Chad vroeg.

Het was mevrouw Gore die hij op de divan zag knielen. Gekleed in dat zwarte mantelpakje, verdomme. Alleen was haar donkere haar los en viel het weelderig golvend om haar gezicht. Ze had haar bril op. Hij hield van die bril.

En nu had Chandler een stijve. Het goede nieuws? Zijn pik deed het nog.

Het slechte nieuws? Shit. Dit was in veel opzichten een slechte zaak.

Paula's blik ging naar zijn kruis, en haar ogen lichtten op. ‘Is dat voor mij?’

Eh. Nee.

Hij stond op het punt iets te zeggen, maar de deur zwaaide open, en hij richtte zijn hoofd op en kneep zijn ogen halfdicht. Niemand in deze club zou zomaar een van deze kamers in komen, tenzij ze uitgenodigd waren. Er waren regels, verdorie, en...

Holy shit.

In de gedempte rode gloed van de kleine plafonlamp stond op eens een frêle gestalte, als een geestverschijning rechtstreeks uit zijn fantasieën.

Mevrouw Gore stond in de kamer met een map als een soort schild tegen haar borst aan geklemd. Achter haar bril gingen haar ogen van hem naar Paula en weer terug. Er verspreidde zich een roze blos over haar wangen, en hij, ellendeling die hij was, voelde zijn erectie nóg harder worden.

Ze bleef hem echter onbewogen aankijken en schraapte haar keel. ‘We moeten praten.’